Biz Bir Şairi Şiir Yazsın İçin Ölümle Korkuturuz Dom!

“Olmasa da olur!”: Yaşamın ve varoluşun itibarlarına, devinimlerine, iktidarlarına, tüketimine, kâhyalarına, toplantılarına kısacası her şeye böyle bakıyor. Üzerinde o eski emanet ceketle, kapısız, penceresiz, eşyasız, altı duvarlı ve sekiz köşeli odasının tam ortasında, yaşadıklarının tüm yükünü ve zamanın varlığını kanıtlayan bir bakışla, bir omzu düşmüş, yüzünün bir yarısı felçli, duruyor. Şapkası ve gözlüğü yerde, ayaklarının dibinde... Eğiliyor, şapkayı ve gözlüğü alıyor, takıyor. Ellerini pantolonunun cebine sokuyor, sonra, aklından tekrarlıyor; “Olmasa da olur!”.

Bekliyor, bir kez daha ayaklarına bakıyor, ellerini pantolonunun cebinden çıkarıyor ve ileriye, burnunun dikine doğru üç adım atıyor, duruyor. Biraz düşündükten sonra iki adım geriliyor. Öncekinden çok daha kısa bir süre durakladıktan sonra ileriye doğru bir adım daha atıyor.
Ellerini cebine sokuyor, tabana(yer duvara) bakarak;

“Sürünerek geçiyor bir hükümet kuşu kanatları yoluk” diyor.

Bekliyor, ellerini cebinden çıkarıyor, burnunun dikine doğru koşuyor ve sırtını karşı duvara dayıyor. Ellerini tekrardan cebine sokuyor, yere bakarak;

“Kerteriz noktası olarak Türk Dil Kurumu’nu gördüler. Evet onun çok faydası oldu ama, tek başına değil. Biz bazı sözcükleri hiç kullanmadık. Neden? Kimse düşünmedi bunu. Bugün 62 yaşındayım, hiçbir zaman güzel karşılanmadım ben ve başlangıçtan beri bu böyle oldu. Hiç ödül falan da almadım. Tam bir dışlanma. Kötü ve başarısız dediler. Haklı olabilirler. Ama ben bildiğim yolu götürüyorum... İki şey bir arada olacak; sancak ve davul. Eğer tek davul olursa sünnet düğünü var sanırlar. Ama sancak da varsa, isyan, ayaklanmadır o. Bin yıllık Anadolu geleneğidir bu...” diyor.

Bekliyor, sonra, gidip odanın bir “köşe”sini ziyaret ediyor, onu dinliyor. Ağzını elinin tersiyle kapayarak “köşe”nin kulağına bir şeyler fısıldıyor, tartışıyorlar, “tamam!” anlamında başını sallıyor.
Ellerini cebine sokuyor ve biraz önce konuştuğu köşeye sırtını dayayarak;

"Müesses ölüm şairlerle toplu fotoğraf çektirmek istiyor!" diyor.

Yavaş yavaş yürüyerek odanın ortasına geri dönüyor, ellerini cebine sokuyor, fevkalade kısa bir süre sonra ileriye, burnunun dikine doğru “çok” büyük bir adım atıyor, duruyor.

Yere çömelip tavana(gök duvara) bakarak;

“Biz bir şairi şiir yazsın için ölümle korkuturuz dom!” diyor,

bitiriyor.

Zafer Yalçınpınar, 17 Kasım 2006